

— Дано нивга да нѣмашъ насита! . . .
 Отъ тогава апетитъ безмѣренъ
 Доби тоя царъ високомѣренъ,
 Яде, яде и не се насища,
 Нито съсъ хлѣбъ, нито съсъ месища.
 Готвачитѣ немогатъ да смогнатъ
 Съсъ казани манджи да помогнатъ . . .
 Царътъ яде, яде и тлъстѣе,
 Отъ день на день расте дебелѣе,
 Трона му го вече не побира,
 Спокойствие нийде не намира,
 Ни да ходи, ни да шава може,
 Що да прави — наказание Боже!
 И той бързо извѣстие даде,
 По цѣлото царство той обади,
 Дъщеря си ще даде томува,
 Който може да го излѣкува,
 Да го вдигне на крака да ходи,
 Отъ тежестъта страшна освободи.
 Стекоха се философи стари,
 Надойдоха доктори, знахари,
 Ала никой нищо не помогна
 Да облекчи царъ Шишко не смогна . . .
 Една сутринъ, зора кога пука,
 Страхливо се на порти почука,
 Затичаха слуги вѣвъ позлати.
 Отвориха царскитѣ палати,
 И видоха тамо предъ вратата
 Момче бедно съсъ свирка въ ржката.
 — Какво търсишъ, момко непознати,
 Толкозъ рано предъ царски палати? —
 — Отъ далечни мѣста азъ пжтувамъ,
 Наемамъ се царя да лѣкувамъ!
 И слугитѣ съ усмивка лукава
 Въведоха момъка тогава . . .
 Царъ Шишко седѣше на трона
 Неподвиженъ, тихъ като икона,
 Образа му като шипаръ гоенъ,
 Корема му като толумъ лоенъ . . .
 А момъкътъ нищо му не рече.